

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou ve věci žalobce: **Z. O.**, státní příslušnost Ukrajina, evidenční číslo, pobytem: Azylové středisko,, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2015, č. j. OAM-101/ZA-ZA15-ZA15-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a obsah napadeného rozhodnutí

Dne 4.2.2015 podal žalobce, státní příslušník Ukrajiny, žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalovaný ve věci rozhodl rozhodnutím ze dne 20.2.2015, č.j. OAM-101/ZA-ZA15-ZA15-2014, žádost o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřipustnou podle § 10a písm. b) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, („zákona o azylu“). Zároveň řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a vyslovil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle č. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 104/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu dané státním příslušníkem třetí země nebo

osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „nařízení Dublin III“), je Polská republika.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný odkázal na č. 8, čl. 9, čl. 10, čl. 11 a 12 nařízení Dublin III, uvedl na základě údajů v cestovním dokladu žalobce, že ke dni 1.2.2015, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, byl držitelem platného národního víza č. 005852183 vydaného Polskou republikou dne 7.11.2014 s platností ode dne 14.11.2014 do dne 14.3.2015, s počtem 121 dní pobytu a vícenásobným vstupem. Žalovaný dále konstatoval, že v případě žalobce bylo tedy nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení Dublin III. Žalovaný požádal dne 4.2.2015 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice, přičemž dne 16.2.2015 obdržel informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Vzhledem k uvedenému rozhodl dle § 10a písm. b) zákona o azylu o nepřipustnosti žádosti a dle § 25 písm. i) zákona o azylu o zastavení řízení.

II. Obsah žaloby a jejího doplnění

V zákonem stanovené lhůtě podal žalobce proti tomuto rozhodnutí žalobu. V žalobě uvedl, že nesouhlasí s přemístěním do Polska a dále namítl, že jeho procesní práva v řízení byla porušena, skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění, v případě přemístění mu hrozí reálné riziko špatného zacházení. Namítl porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 4, § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), konstatoval, že rozhodnutí není v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami, nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebylo přihlédnuto ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a odůvodnění napadeného rozhodnutí nesplňuje zákonné náležitosti.

Dle žalobce došlo k porušení čl. 4 odst. 1 a 2 a dále čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, dle kterého není nezbytné pro případ žalobce aplikovat ust. § 12 odst. 2 a členské státy se mohou od daného ustanovení odchýlit. Rovněž byl porušen bod 17 preambule, neboť žalovaný neměl při uplatňování na mysli především respektování rodinného života a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť v případě přemístění do Polska by došlo k porušení tohoto ustanovení.

Žalobce žalovanému doručil žádost ze dne 16.2.2015, aby v jeho případě bylo aplikováno ustanovení čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, které umožňuje členským státům rozhodnout o tom, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu i v případě, že by podle kritérií stanovených tímto Nařízením nebyl příslušný. V odůvodnění napadeného rozhodnutí tato žádost nebyla v rozporu s § 68 správního řádu zohledněna. Nebyl shledán žádný relevantní důvod, s žalobcem nebyl proveden osobní pohovor, ze kterého by bylo možno zjistit více relevantních skutečností. Žalovaný konstatoval, že věk ani příbuzenské vztahy nenaplnují podmínky čl. 8 a čl. 9 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Tato skutečnost není sama o sobě důvodem, proč by nebylo možno aplikovat čl. 17 odst. 1 tohoto Nařízení. Žalovaný tedy nepostupoval v souladu s ust. § 3 s.r.s., když tyto skutečnosti nezjistil tak, aby o nich nebyly důvodné pochybnosti. Žalovaný zároveň nesplnil svou povinnost podle čl. 4 odst. 1 a 2, dle kterých musí správní orgán písemně v jazyce, jemuž žadatel rozumí nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí informovat o uplatňování nařízení Evropského Parlamentu a Rady.

Žalobce se domnívá, že v Polsku mu hrozí riziko špatného zacházení, jeho azylová žádost by nebyla řádně vyhodnocena, což by mohlo vést k jeho přemístění na Ukrajinu.

Žalobce žalobu doplnil podáním ze dne 3. 3. 2015. Uvedl, že z Ukrajiny musel utéct, neboť se zadlužil u bývalých banditů a nebyl schopen dluhy splácet. V důsledku situace na Ukrajině zůstal bez práce, jeho zaměstnavatel zkrachoval. Odjel za prací do Polska, agentura ho však podvedla s platem, doma vydělával více. Chtěl v Polsku žádat o azyl, ale dozvěděl se, že je už v Polsku „přeplněn“, nemá smysl tam žádost dávat. Proto odjel do České republiky. Za dobu pobytu zde mu přišly na Ukrajině 3 předvolání, přišla k nim domů milice, po navrácení mu hrozí vězení, bude se jím zabývat vojenská prokuratura, protože sloužil jako výsadkář ve speciální jednotce.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 5.3.2015 navrhl zamítnutí žaloby. Připomněl, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který žalobce sdělil, bylo, že nechce do války a v případě návratu se obává odvodu. Jeho dva kamarádi byli odvedeni, a již se nevrátili. Ze své vlasti vycestoval v listopadu 2014 do Polska, původně za prací, do České republiky přicestoval dne 2.2.2015 přímo do Příjímacího střediska. Uvedl rovněž, že je jediným, kdo v celé rodině vydělává, přičemž jeho syn má cukrovku. Svoji totožnost prokázal žalobce platným cestovním dokladem a vízem vydaným Polskou republikou. Vzhledem k platnosti víza a znění čl. 18 nařízení Dublin III je Polsko státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a k převzetí žalobce. Polsko svou příslušnost k posouzení žádosti uznalo a souhlasilo s přijetím žalobce.

Dále žalovaný konstatoval, že správní spis neobsahuje v žalobě avizovanou žádost žalobce ze dne 16.2.2015 o aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Žalovaný tedy na tuto žádost nemohl nijak reagovat. Diskreční oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III umožňuje členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele dle jeho vlastního uvážení ponechat žadatele ve své jurisdikci. Jedná se však pouze o oprávnění členského státu, nikoliv o jeho povinnost. K užití tohoto institutu není vynutitelné a to ani soudní cestou. V situaci, kdy členský stát toto oprávnění nevyužije, jak tomu bylo i v případě žalobce, není povinností správního orgánu toto rozhodnutí výslovně odůvodňovat – viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24.2.2015, č.j. 49 Az 7/2015-55.

Nebylo povinností správního orgánu uskutečňovat se žalobcem pohovor dle čl. 5 nařízení Dublin III, neboť žalovaný měl k dispozici potřebné informace z žádosti žalobce důležité k určení příslušného členského státu jiným způsobem. Byla tak splněna podmínka pro upuštění od pohovoru plynoucí z čl. 5 odst. 2. Tvzení žalobce, že mu v Polsku reálné riziko špatného zacházení, je ničím nepodložená spekulace. Polská republika je země, která je považována za bezpečnou, žalobci zde nehrozí nebezpečí plynoucí z porušení mezinárodních závazků. Polsko je členem EU, státní moc zde dodržuje lidská práva a dodržování lidských práv a právních předpisů je schopna zajistit. V Polsku ročně požádá o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, což rovněž nesvědčí o obavách z tamního azylového systému.

IV. Posouzení žaloby soudem

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a v souladu s § 75 s.ř.s., vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při splnění podmínek ust. § 51 s.ř.s. rozhodl o věci samé bez nařízení jednání.

Soud se nejprve zabýval námitkami porušení § 2 odst. 2, § 3, § 50 odst. 4 a § 68 správního řádu. Uvedené námitky jsou nedůvodné. Žalovaný ve věci posupoval v souladu s veškerými právními předpisy, tedy i s mezinárodními smlouvami, zejména nařízením Dublin III. S ohledem na konkrétní okolnosti případu zjistil v dostatečném rozsahu stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Vzhledem k tomu, co žalobce uvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a vzhledem k tomu, že bylo prokázáno, že žalobce je držitelem platného víza vydaného Polskou republikou, nebylo potřebné pro rozhodnutí ve věci opatřovat další podklady.

Vzhledem k prokázání existenci víza, které žalobce nezpochybňoval, vzhledem k tvrzení uvedeným žalobcem v žádosti o udělení mezinárodní ochrany mohlo být upuštěno od pohovoru ve smyslu čl. 5 odst. 2 písm. b) nařízení Dublin III

Použití příslušných ustanovení zákona o azylu a nařízení Dublin III žalovaný dostatečně srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi, z odůvodnění je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud žádost shledal nepřipustnou podle § 10a písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a rozhodl, že státem příslušným pro posouzení žádostí podle čl. 3 nařízení Dublin III je Polská republika.

Nedůvodná je rovněž námitka, že nesplnil svou povinnost podle čl. 4 odst. 1 a 2, dle kterých musí správní orgán písemně v jazyce, jemuž žadatel rozumí nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí informovat o uplatňování nařízení Evropského Parlamentu a Rady. Jak soud zjistil ze správního spisu, žalobce učinil dne 4. 2. 2015 prohlášení o jazyce, žádal, aby s ním řízení bylo vedeno v jazyce ukrajinském nebo ruském. Při jednání byla přítomna tlumočnice z těchto jazyků, obdržel písemné poučení o Dublinském řízení v ruském jazyce. Dále ze spisu vyplývá, že s napadeným rozhodnutím byl žalobce dne 20. 2. 2015 seznámen v jazyce ukrajinském, což vlastnoručně podepsal

Jak soud zjistil ze správního spisu, žalobce byl ke dni, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky držitelem platného národního víza č. 005852183 vydaného Polskou republikou dne 7.11.2014 s platností ode dne 14.11.2014 do 14.3.2015.

Podle čl. 12 odst. 2 Nařízení Dublin III, „pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.“

V daném případě bylo vízum vydané Polskou republikou, soud se tedy shoduje se žalovaným, že státem příslušným pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je jednoznačně Polská republika.

Polská republika, jak plyne ze správního spisu, příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu uznala (čl. 18 nařízení Dublin III).

Pokud se týká aplikace čl. 17 nařízení Dublin III, soud se ztotožňuje se žalovaným, že na aplikaci uvedeného článku není nárok, jde o pouze o oprávnění členského státu posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když není příslušný, nikoliv o jeho povinnost a užití tohoto institutu není tudíž vynutitelné. Jak soud zjistil ze správního spisu, žádost žalobce ze dne 16.2.2015, o které žalobce hovořil v žalobě, (a která měly obsahovat požadavek žalobce, aby žalovaný postupoval dle uvedeného článku), není obsahem správního spisu a žalovaný tudíž na ni nemohl reagovat. Žalobce nedoložil, že by ji žalovanému skutečně zasílal.

Soud podotýká, že žalobce žalovanému vytýkal to, že neaplikoval ustanovení čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III s ohledem na své tvrzení, že žalovanému doručil žádost ze dne 16.2.2015 o tuto aplikaci. Netvrdil, že by žalobce byl povinen tento článek aplikovat sám ze své iniciativy.

Dále soud konstatuje, že vzhledem k tvrzení žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu, ze kterých je zřejmé, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné ani jiné osobní vazby, neměl žalovaný povinnost posuzovat žádost žalobce dle čl. 9, čl. 10, čl. 11 a aplikovat bod 17 preambule nařízení Dublin III.

Tvrzení žalobce, že v Polské republice nebude jeho žádost řádně posouzena, a to i s ohledem na „přeplněnost“, je zcela nekonkrétní a nebylo doloženo žádnými podklady. Soud tedy reaguje rovněž pouze obecně, s tím, že mu není známo, že by, na rozdíl od jiných evropských států, bylo Polsko vystaveno v současné době mimořádně vysokému počtu žádostí o mezinárodní ochranu a nebylo schopno tyto žádosti řádně posuzovat.

Soud na závěr odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2011, čj. 63 Az 12/2009-82: *„Je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie než Česká republika, byly ve správním řízení dány důvody k aplikaci § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a proto je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.“*

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na závěr konstatuje, že vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem dospěl k závěru, že správního rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. října 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová